

ΣΕ ΔΥΟ ΒΡΑΔΙΝΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ,

διαβάστηκε όμως και άλλη μια νουβέλα, της Ερσης Σωτηροπούλου αυτή, άρτι εκδοθείσα (από τον Πατάκη), με τον τίτλο «Σενιορίτα» και εξώφυλλο το περίγραμμα ενός γυναικείου πορτρέτου με χτένισμα α λα Φρίντα Κάλο και χαρακτηριστικά κρυμμένα από μία μάσκα αντιπροσωπευτική της Ημέρας των Νεκρών.

Η ηρωίδα της Σωτηροπούλου περιφέρεται μόνη στην Πόλη του Μεξικού σε αυτή τη διάσημη λατινοαμερικανική γιορτή, την Ημέρα των Νεκρών. Ή μήπως όχι; Αγωνία, επιφυλακτικότητα, μια διαδρομή εμποτισμένη στον τρόπο του αγνώστου, διανθισμένη από σύντομες παράξενες συναντήσεις, αρώματα, σχήματα, χρώματα, τη λαγνεία, τον φόβο

«Σενιορίτα» με άρωμα Μεξικού

και μια πολύ άγρια ποιητικότητα που σε κρατά μεταξύ δύο κόσμων εξίσου θολών, ερωτηματικών, ημιτελών.

Είναι στα καλά της η ηρωίδα που περιγράφει σε 63 σελίδες αυτό το βραδινό ταξίδι σκαστή από το ξενοδοχείο της και από μια αόριστη υπόσχεση να μην κυκλοφορεί μόνη αργά, πολύ περισσότερο να μην κυκλοφορεί στην κακή πλευρά της Avenida, αποφασισμένη να πει και να καπνίσει σε μια taquería; Όχι, δεν είναι στα καλά της. Δεν είναι καθόλου στα καλά της και όχι μόνον επειδή ξαφνικά οι φράσεις, οι σκέψεις, διατηρώντας στο μυαλό της το ενοχλητικό περίγραμμά

τους, ξεφουσκώνουν από περιεχόμενο. Και τι συμβαίνει σε αυτό «το τρομακτικό ταξίδι του χαμού;» Δεν θα κάνω σπόιλερ. Δύο πράγματα θα πω μόνον: Πως δεν έχω διαβάσει πιο άγρια ποιητικό, μεταφυσικό αλλά και ωμό στην πρόθεσή του φινάλε, σαν επιθανάτιο ρόγχο, καθώς το μυαλό προλαβαίνει να συγκεντρώσει τις τελευταίες, θραυσματικές εικόνες της ζωής.

Και πως θα σας έλεγα να μη διαβάσετε της «Σενιορίτα» της Σωτηροπούλου μόνοι σ' ένα βαγόνι που ταξιδεύει υποφωτισμένο, βράδυ, τουλάχιστον αν είστε ευαίσθητοι στις υποβλητικές περιγραφές.